தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
An Internationally Peer-Reviewed, Open Access Monthly Journal
eISSN: 3049-0723 pISSN: 3107-7781
Vol. 6 Special Issue: 02 December 2025
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

The Depth and Scope of Mythic Ideology in the Tirukkural: A Study with Tolkāppiyam as the Background

Dr. G. JEYAJOTHI,
Assistant Professor, Department of Tamil, Sona College of Arts and Science, Salem - 636 030
Email: gjjothi76@gmail.com

Abstract

When humanity began contemplating the creation of the world and the origin of mankind, they fashioned many imaginary stories and ancient beliefs. These beliefs encompassed various dimensions, ranging from the world's genesis to the significance of the Mother Goddess. Myth is generally considered a method of conveying ideas through symbols, particularly religious symbols. Furthermore, it serves as a foundation for bringing forth the psychological tendencies buried within the imaginary dreams of humans. Tolkāppiyam, the most ancient work of Tamil literature, established myth (to<u>n</u>mam) as the literary element 'to<u>n</u>mai' (antiquity) and land-based deities (māyo<u>n</u>, ceyo<u>n</u>, vēnta<u>n</u>, varuṇa<u>n</u>) as the primary component of karupporuḷ (the elements belonging to a specific landscape). However, the Tirukku<u>r</u>aḷ, a universal code of ethics, deviates from land-based mythologies and ritualistic worship traditions, redefining the terms 'I<u>r</u>ai' (God/Lord) and 'teyvam' (Deity/Divine) as high philosophical and ethical goals. While Valluvar describes 'I<u>r</u>ai' as an abstract power, the perfection of virtuous qualities (āthi pakava<u>n</u>, eṇkuṇattā<u>n</u> - The Primordial Being, The Eight-Fold Virtuous One), he establishes the status of 'teyvam' based on humanity's supreme virtues such as an excellent domestic life, pure chastity, the wisdom to know others' minds, and perseverance. This article establishes how the Tirukku<u>r</u>aḷ ethically transformed the concept of myth from the Tolkāppiyam tradition by examining its linguistic and philosophical applications.

Keywords: Mythologies, Chronological Change, Antiquity (To<u>n</u>mai), Mythology (To<u>n</u>maviyal), Ancientness, Tirukku<u>r</u>aḷ, Tolkāppiyam.

References:

1. Mahadevan, Kathir. Tonmam. Lakshmy Veliyeedu, 1989.
2. Subramanian, S. V. Pathinen Kilkanakku Noolgal. Meyyappan Pathippagam.
3. Tamilannal. Sanga Ilakkiya Oppitu. Meenatchi Puthaga Nilayam, 2000.1
4. Tirukkural: Moolamum Eliya Uraiyum. Narmadha Veliyeedu.
5. Tolkappiyam Ilampooranar Urai. Saradha Pathippagam.

License

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

திருக்குறளில் தொன்மக் கருத்தியலின் ஆழமும் பரிமாணமும்: தொல்காப்பியப் பின்புலத்திலான ஆய்வு

முனைவர் கோ ஜெயஜோதி,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, சோனா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி-சேலம்-**6363005**

ஆய்வுச் சுருக்கம் (Abstract)

மனிதன் உலகப் படைப்பு குறித்தும், மானுடப் பிறப்பு குறித்தும் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது பல கற்பனைக் கதைகளையும், பழமையான நம்பிக்கைகளையும் புனைந்தான்.[1] இந்த நம்பிக்கைகள் உலகத் தோற்றம் முதல் தாய்த் தெய்வத்தின் முக்கியத்துவம் வரை பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தன.[1] தொன்மம் என்பது குறியீடுகளால், குறிப்பாகச் சமயக் குறியீடுகளால், கருத்துச் சொல்லும் முறையாகப் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும், இது மனிதனின் கற்பனைக் கனவுக்குள் புதைந்திருக்கும் உளவியல் போக்கை வெளிக்கொணரும் நிலைக்களனாகத் திகழ்கின்றது.[1] தமிழிலக்கியத்தின் தொன்மையான நூலான தொல்காப்பியம், தொன்மத்தை 'தொன்மை' எனும் இலக்கியக் கூறாகவும், நிலம் சார்ந்த தெய்வங்களை (மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன்) கருப்பொருளின் முதற் கூறாகவும் நிலைநிறுத்தியது.[1] எனினும், உலகப் பொதுமறையான திருக்குறள், நிலம் சார்ந்த தொன்மக் கதைகள் மற்றும் சடங்கு வழிபாட்டு மரபுகளிலிருந்து விலகி, 'இறை' மற்றும் 'தெய்வம்' என்ற சொற்களை உயர் தத்துவார்த்த மற்றும் அறநெறி சார்ந்த இலக்காக மறு வரையறை செய்கிறது. 'இறை'யை குணச் சிறப்பின் பூரணமான, அமூர்த்த சக்தியாக (ஆதி பகவன், எண்குணத்தான்) [1] விளக்கும் வள்ளுவர், 'தெய்வம்' எனும் நிலையைச் சிறப்பான இல்வாழ்க்கை, தூய கற்பு, பிறர் உள்ளம் அறியும் அறிவு, விடா முயற்சி போன்ற மனிதனின் உச்சபட்ச நற்குணங்களின் அடிப்படையில் நிறுவுகிறார்.[1] இக்கட்டுரை, தொல்காப்பியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து திருக்குறள் எவ்வாறு தொன்மக் கருத்தியலை அறம் சார்ந்து பரிமாணம் அடையச் செய்தது என்பதை, அதன் மொழியியல் மற்றும் தத்துவார்த்தப் பயன்பாடுகளை ஆராய்வதன் மூலம் நிறுவுகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: தொன்மக்கதைகள், காலமாற்றம், தொன்மை, தொன்மவியல், பழமை, திருக்குறள், தொல்காப்பியம்.

1. முன்னுரை: அற இலக்கியப் பெருவெளியில் தொன்மத்தின் தேவை

1.1. தமிழ் இலக்கியமும் சமுதாயச் சித்தரிப்பும்

இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தின் வெளிப்பாடாக, மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.[1] சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் அக, புற வாழ்வை விரிவாகக் காட்டின. இந்தக் காலப்பிரிவைத் தொடர்ந்து, காலமாற்றமும் சமுதாய மாற்றமும் நிகழ்ந்ததன் விளைவாக, மனித மனத்தைச் சீர்படுத்தி வாழ்வைச் சிறப்படையச் செய்யும் அறநூல்கள் தோன்றின.[1] சங்க காலத்தில் அகம்புறம் என்ற நிலையிலிருந்து வளர்ந்த வாழ்க்கை, பிற்காலத்தில் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றும் வளர்ச்சி பெற்ற நிலையை அடைந்தது. இந்த அறநூல்கள் தொன்மங்கள் குறித்த செய்திகளை விளக்குவதன் மூலம், சமூகத்தில் புதிய அறநெறிக் கருத்துகளை ஆழமாகப் பதிவு செய்தன.[1]

1.2. தொன்மம் மற்றும் அதன் பல்வகைத் தன்மைகள்

தொன்மங்கள் என்பவை உலகம் எப்படி தோன்றியது என்பதிலிருந்து மானுடப் பிறப்பு வரை பல்வேறு விளக்கங்களை அளிக்கின்றன.[1] உலகப் படைப்பு குறித்து மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது புனையப்பட்ட கற்பனைக் கதைகளே முதலிடம் பெற்றன.[1] எடுத்துக்காட்டாக, தோற்றத் தொன்மக் கதைகளில் மிகப் பழமையானவை கிரேக்கக் கதைகள் ஆகும். மேலும், பிற நாட்டுத் தொன்மக் கதைகள் மற்றும் பழமரபு நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் தாய்த் தெய்வத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.[1] தாய்த் தெய்வங்கள் தான் உலகத் தோற்றத்தைத் தோற்றுவித்ததாகவும் நம்பப்படுகிறது. இவைபோல, கடவுள் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தார், பூமி ஒரு மாற்றம் வெறுமையாய் இருந்தது, ஆழத்தின் மேல் இருள் இருந்தது, கடவுளின் ஆவி தண்ணீர் மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தது, வெளிச்சம் உண்டாகியது, சூரியன், சந்திரன், இரவு, பகல், தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள் போன்றவற்றை உருவாக்கினார் என்ற கதைகளும் வழங்குகின்றன.[1]

1.3. மானுடவியல் பார்வையில் தொன்மத்தின் அவசியம்

தொன்மக் கதைகள் மனிதர்களால் இலக்கிய ரசனைகளுக்காகப் புனையப்பட்ட கதைகளாகும். பொதுவாக, இவற்றில் இயற்கைக்கு இயந்த சம்பவங்கள், பல்வேறு கற்பனை உயிரினங்களும் சூழ்நிலைகளும் நிகழ்ச்சிகளும் இருப்பதுண்டு.[1] பலர் இதனை 'நம்ப முடியாத கதைகள்', 'போலி புனைவுகள்', 'பொருளற்ற பிதற்றல்கள்' அல்லது 'பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாதவை' என்று கருதுவர். இருப்பினும், மானுடவியல் மற்றும் உளவியல் ஆய்வாளர்கள் இதனை ஒரு வேறுபட்ட கோணத்தில் அணுகுகின்றனர். இவர்களின் பார்வையில், பழங்குடி மக்களின் கனவுகள், ஆசைகள், கற்பனைகள் ஆகியவை இவ்வாறு கதைகளாக உருவெடுத்தன.[1] இவை சில அறிவுக்குப் புறம்பானவையாகத் தோன்றினாலும், உள்ளுணர்வால் உணரப்பட வேண்டியவை என்றும் கருதப்படுகின்றன. தொன்மங்கள் நம்ப இயலாததாக இருக்கலாம், கற்பனையிலிருந்து வெளிப்போந்த விளைபொருளாக இருக்கலாம்; ஆயினும், அவை பகுத்தறிவையும் உலகத்தையும் இணைக்கும் தனிமனிதனின் உளவியல் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தவை என்று ஆய்வுலகில் ஏற்கப்படுகிறது (மகாதேவன். கதிர், 1989:5).[1] எனவே, நாட்டுப்புறவியல் மற்றும் பண்பாட்டு மானிடவியலாரோடு தொடர்புடைய இத்தொன்மங்களைக் கொண்டுதான், ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களின் பண்பாடு மற்றும் நாகரிகத்தை கணித்தறிய முடிகிறது (தமிழண்ணல், 2000:9).[1]

இந்த உளவியல் அடிப்படையை உணர்ந்தே, திருக்குறள் போன்ற அறநூல்கள் நேரடியான கதையாடல் சார்ந்த தொன்மங்களை நீக்கிவிட்டாலும், மனிதனுக்குத் தேவையான உயர்ந்த இலட்சியங்களை வழங்கும் 'இறை' என்ற அமூர்த்தமான தொன்மக் கருத்தியலைத் தக்க வைத்துக் கொள்கின்றன.

2. தொன்மவியல்: தமிழிலக்கியத்தில் சொல் வரையறை மற்றும் வரலாற்று வளர்ச்சி

2.1. தொன்மம் எனும் கலைச்சொல் விளக்கம்

தொன்மம் என்பது பழமையானது, சமயத்தோடு தொடர்புடையது. இது மனிதனின் கற்பனைக் கனவுக்குள் புதைந்திருக்கும் உளவியல் போக்கை வெளிக்கொணரும் நிலைக்களனாகத் திகழ்கின்றது.[1] இது பொதுவாகப் புராணங்கள் எனும் பொருளோடு உணரப்படுகிறது.[1] தொன்மம் எனும் இலக்கியக்

கூறு புரியாத சொற்றொடராகவே இருந்து வந்துள்ளது. ஆங்கிலத்தில் 'Myth' என இதனைக் குறிப்பிடுவர். 'Myth' என்ற ஆங்கிலச் சொல், 'மிதாஸ்' என்ற கிரேக்கச் சொல்லினை மூலமாகக் கொண்டது. 'தொன்மவியல்' என்பதை 'Mythology' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய தமிழாகமாகக் கொள்ளலாம்.[1]

2.2. தொல்காப்பியரின் 'தொன்மை' வரையறை

தொல்காப்பியர் இலக்கிய வகைகளில் தொன்மத்தை **'தொன்மை'** என்று வகைப்படுத்துகிறார்.[1] தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'தொன்மை' என்ற சொல் புராணத்தைக் குறித்தது.[1] செய்யுள் உறுப்புகளை வரையறுக்கும் பொழுது, அவர் முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளில் ஒன்றாகத் தொன்மையினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"அம்மை அழகு தொன்மை தோலே

விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனா"(தொல்.செய்:1,11-12).1

மேலும், தொன்மைக்கான இலக்கணத்தை அவர், "உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே" எனக் குறிப்பிடுகிறார்.[1]

‘’ தொன்மை தானே சொல்லும் காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே"(தொல்.செய்:235).1

பழங்காலத்திலிருந்து வழங்கி வரும் கதைகளைத் தொன்மக் கதைகள் எனலாம். தமிழில் இளங்கோவடிகளால் எழுதப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.[1]

2.3. தொன்மைச் சொல்லின் பரிணாம மாற்றம்

தொல்காப்பியர் காலத்தில் புராணத்தைக் குறிக்கும் தனித்துவமான பொருளைக் கொண்டிருந்த 'தொன்மை' என்ற சொல், காலப்போக்கில் **'பழமை' என்று மட்டும் பொருளுணர்த்தித்** தான் பெயரின் தனித் தன்மையை இழந்துவிட்டது.[1] இந்த மொழியியல் பொருள் சுருக்கம், சடங்கு சார்ந்த மற்றும் கதை வடிவிலான தொன்மங்களின் முக்கியத்துவம், சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய அறநெறிச் சிந்தனைக் காலத்தில் சற்றுக் குறைந்திருப்பதற்கான மொழியியல் சான்றாகக் கருதப்படுகிறது. தொன்மத்தை, தெய்வத் தொன்மங்கள், சமய நம்பிக்கை தொடர்பான தொன்மங்கள் என அவற்றின் தன்மை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தலாம்.[1]

3. தொல்காப்பியத்தில் நிலம் சார்ந்த தெய்வக் கோட்பாடு

3.1. கருப்பொருளில் தெய்வத்தின் முதன்மை

தொல்காப்பியம் நிலம், நீர், காற்று, தீ, ஆகாயம் எனும் ஐவகை இயற்கை மூலங்களை உலக உயிர் உருவாவதற்கான அடிப்படை என்று கூறுகிறது.[1] அக வாழ்வியல் பிரிவுகளில், நிலங்களுக்குரிய கருப்பொருள் குறிக்கும் பொழுது, தொல்காப்பியம் **தெய்வத்தை முதன்மையாக வைத்துப்** பேசுகிறது. தெய்வமானது ஒரு நிலப்பகுதியின் கலாச்சார மற்றும் வாழ்வியல் அங்கமாகப் பார்க்கப்பட்டது.[1]

கருப்பொருளில் தெய்வத்தின் இடம் குறித்த நூற்பா:

"தெய்வம் உணாவே மா மரம் புல் பறை

செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப" (தொல்.அகத்.;18).1

இந்நூற்பா வாயிலாக, தொல்காப்பியத்தில் தெய்வமானது கருப்பொருள்களில் முதலிடம் பெற்றிருந்ததால், அன்றைய சமூகத்தில் அதற்கு இருந்த ஆழமான முக்கியத்துவம் உணரப்படுகிறது.[1] மனிதர்கள் தங்களுக்கு எனக் கொள்கைகள், தெய்வங்கள், அதற்கான சடங்குகள் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகளை ஏற்படுத்தினர்.[1]

3.2. நால்வகை நிலமும் தெய்வமும்

தொல்காப்பியர், இயற்கை வழிபாட்டு நிலையிலிருந்து ஐந்து நிலங்களுக்குரிய தெய்வ வணக்கங்களைக் கூறும் பொழுது, பெருந் தெய்வங்களை நால்வகை நிலத்திற்குரிய தெய்வங்களாகப் பிரித்துக் கூறுகிறார்.[1] இது, சங்க காலத் தமிழர்களின் தொன்மக் கருத்தியல் நிலத்தின் எல்லைகளோடு பிணைந்திருந்ததைக் காட்டுகிறது.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்" (தொல். அகத்,5).1

இந்த நால்வகை நிலங்களுக்குரிய தெய்வங்கள் பின்வருமாறு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன:

Table 1: தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் நால்வகை நிலத் தெய்வங்கள் [1]

நிலம் (உலகம்)	தெய்வம்
காடுறை உலகம் (முல்லை)	மாயோன்
மைவரை உலகம் (குறிஞ்சி)	சேயோன்
தீம்புனல் உலகம் (மருதம்)	வேந்தன்
பெருமணல் உலகம் (நெய்தல்)	வருணன்

இந்த வரையறை, தொல்காப்பியம் சடங்குகள் மற்றும் புவியியல் சார்ந்த தொன்மக் கட்டமைப்பைத் தனது இலக்கண மரபில் எவ்வாறு ஆழமாகப் பதிவு செய்தது என்பதைக் காட்டுகிறது.

4. திருக்குறளின் தத்துவார்த்த தொன்மவியல்: 'இறை' எனும் உயர்நிலை

4.1. 'இறை' என்பதன் பன்முகப் பிரயோகம்

தொல்காப்பியத்தில் நிலம் சார்ந்து நின்ற தெய்வக் கருத்தியலில் இருந்து திருக்குறள் விலகிச் சென்று, முற்றிலும் தத்துவார்த்த ரீதியான ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட இறைமைக் கருத்தியலை நிலைநிறுத்துகிறது. திருக்குறளில் இறை என்னும் சொல் நற்குணங்கள் மிக்க சான்றோரைக் குறிப்பதாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது.[1] மேலும், 'இறை' என்னும் சொல் அரசன், தந்தை, சான்றோர், மேலான கடவுள் என்ற உயர் குணங்கள் மிக்க பொருள்களைச் சுட்டுவதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[1]

உலக இயக்கத்திற்கு மேலான ஒரு கடவுள் எனும் சக்தி இருப்பதாக நாம் அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகும்.[1] இந்தக் கடவுள் என்பது நம்மை இயக்கக்கூடிய ஒரு மேலான சக்தியாக ஒவ்வொருவரும் உணர்கிறோம். 'இறைவன்' என்னும் சொல் மேலான கடவுள் என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது.[1]

இறைவனின் புகழ் புரிவோர்க்கு இருவினைகள் சேராது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்:

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்

பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு’’(குறள்-5).1

மேலும், பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு இறைவனின் அடியைச் சேர்வது அவசியமானது என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது:

‘’ பிறவி பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவனடி சேரா தார்’’ (குறள்.10).1

4.2. கடவுள் வாழ்த்து: இறைவனின் அமூர்த்த குணச்சிறப்புகள்

திருக்குறள், நிலம் சார்ந்த அல்லது புராண மரபு சார்ந்த எந்தக் குறிப்பிட்ட தெய்வத்தின் பெயரையோ, கதையையோ குறிப்பிடாமல், இறைவனை அமூர்த்தமான ஒன்பது குணச்சொற்கள் மூலம் விளக்குகிறது. இதுவே தொன்மத்தை, சடங்குகளிலிருந்து தத்துவார்த்த நிலைக்கு மாற்றும் வள்ளுவரின் மிக முக்கியமான அணுகுமுறையாகும்.

திருக்குறளில் இறைவனைக் குறிப்பதாகவும், இறைவனின் குணங்களை விளக்கும் விதமாகவும் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள் பின்வரும் அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

Table 2: திருக்குறள் 'கடவுள் வாழ்த்து' குறிப்பிடும் ஒன்பது இறைப் பண்புகள் [1]

இறைப் பண்பு (சொல்)	**திருக்குறள் எண்**	**தத்துவ விளக்கம்**
ஆதி பகவன்	குறள்-1	உலகிற்கு முதன்மையானவர்
வாளறிவான்	குறள்-2	தூய அறிவுடையவன்
மலர்மிசை ஏகினான்	குறள்-3	பற்று நீங்கிய மனத்தின் மேல் சென்றவன்
இலான்	குறள்-4	இருவினைகளும் சேராதவன்
பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான்	குறள்-6	ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவன்
தனக்கு உவமை இல்லாதான்	குறள்-7	தனக்கு நிகர் இல்லாதான்
அறஆழி அந்தணன்	குறள்-8	தர்மத்தின் மூலமாகிய அந்தணன்
எண்குணத்தான்	குறள்-9	எட்டு வகையான குணங்களை உடையவன்
இறைவன்	குறள்-10	பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க உதவுபவர்

4.3. 'இறை' கருத்தியலின் உலகப் பொதுமை

தொல்காப்பியத்தில் நால்வகை நிலத் தெய்வங்களுடன் பிணைந்திருந்த தொன்மக் கருத்தியலில் இருந்து விலகி, வள்ளுவர் ஒன்பது குணச்சொற்கள் மூலம் வரையறுக்கும் 'இறை'யின் தத்துவம், உலகளாவிய எந்தவொரு உயர் சக்திக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு பொதுவான, அறநெறி சார்ந்த இலக்கை உருவாக்குகிறது. இது, உருவ வழிபாட்டையோ, தனிப்பட்ட கதையாடல்களையோ சாராமல், அறநெறி ஒழுக்கத்தின் முழுமையான வடிவமாக இறைவனைக் காண்கிறது. இந்த அமூர்த்த சிந்தனை, திருக்குறள்

ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், உலகப் பொதுமறையாக நிலைபெறுவதற்கான தத்துவார்த்த அடித்தளத்தை வழங்குகிறது.

5. திருக்குறளில் 'தெய்வம்' என்ற சொல்லின் அறநெறிப் பரிமாணம்

திருக்குறளில் 'தெய்வம்' என்ற சொல் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது.[1] இது அறம், இல்வாழ்க்கை, நல்ல பழக்கவழக்கம், நற்குணம் இவற்றை போதிக்கும் வகையில் பயின்று வந்துள்ளது.[1] தெய்வம் என்ற சொல் உருவம், குணம், செயல் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[1] வள்ளுவர் தொன்மத்தை மனிதனின் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தோடு இணைத்து, தெய்வீக ஆற்றலை மனிதச் செயல்பாடுகளின் மூலம் அடையக்கூடிய இலக்காக மாற்றுகிறார்.

5.1. இல்வாழ்க்கையின் கடமையில் தெய்வத்தின் இடம்

உலகத்தில் சிறந்த முறையில் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் தெய்வத்திற்கு சமமாக வைத்து எண்ணப்படுவான் என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.[1] இல்லறத்தில் தெய்வம் முதலான ஐவரையும் பாதுகாக்க வேண்டும் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது [1]:

''தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துஒக்கல் தான்என்று ஆங்கு
ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல் தலை (குறள்-43).1

தென்புலத்தார் (இறந்த முன்னோர்), தெய்வம் (கடவுள்), விருந்து (விருந்தினர்), ஒக்கல் (சுற்றத்தார்), தான் (சுய ஒழுக்கம்) ஆகிய ஐவரையும் இல்லறத்தான் பேண வேண்டும் என்று இந்தக் குறள் வலியுறுத்துகிறது.[1]

Table 3: குறள் 43 சுட்டும் ஐவகை இல்லறக் கடமைகள் [1]

எண்	கடமைச் சுட்டு	விளக்கம்
1	தென்புலத்தார்	இறந்த முன்னோர்
2	தெய்வம்	கடவுள்
3	விருந்து	விருந்தினர்
4	ஒக்கல்	சுற்றத்தார்
5	தான்	தான்

இல்வாழ்க்கையின் கடமைகளில் தெய்வம் நடுவில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது, சமூகக் கடமைகள், குடும்பக் கடமைகள் மற்றும் சுய ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை தெய்வ வழிபாட்டுக்கு இணையாக அல்லது அதிலிருந்து பிரிக்க முடியாத அறக் கடமைகளாக வள்ளுவர் நிலைநிறுத்துவதைக் காட்டுகிறது. தெய்வ வழிபாட்டைச் சடங்குகளின் சிறகுகளிலிருந்து சமூகக் கடமைகளின் கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவரும் அறப் பார்வை இங்கு வெளிப்படுகிறது.

5.2. கற்பின் ஆற்றலும் தெய்வத்தின் செயல்பாடுகளும்

கற்புடைய பெண்ணின் ஆற்றலை விளக்கும் பொழுது, தெய்வத்தின் சக்திக்கு இணையான இயற்கையை மாற்றும் ஆற்றலை மனித ஒழுக்கத்தின் மூலம் அடையலாம் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

'' தெய்வம் தொழஅள் கொழுநன் தொழுது எழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை" (குறள்- 55).1

தெய்வத்தைக் காட்டிலும் தன் கணவனை வணங்குபவள் ஆற்றல் உடையவள் என்றும், அவளுடைய சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் விதமாகவும் இக்குறளின் கருத்து வலியுறுத்துகிறது.[1] இயற்கையின் அதீத சக்தியான மழையைக் கட்டுப்படுத்தும் வலிமையை, தூய்மையான கற்பு எனும் மனித அறநெறிக்கு வள்ளுவர் வழங்குகிறார். இதன் மூலம், தொன்மக் கதைகளில் மட்டும் சாத்தியமாகக் கருதப்படும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்வு, மனிதனின் அறநெறிச் செயல்பாடுகளின் மூலம் அடையக்கூடியதாக மறுவரையறை செய்யப்படுகிறது.

5.3. ஊழையும் வெல்லும் முயற்சி: மனிதச் செயல்பாட்டின் மேன்மை

தொன்மங்கள் பெரும்பாலும் தெய்வத்தின் அல்லது ஊழின் வலிமையைப் பேசுபவையாக இருக்கும் நிலையில், திருக்குறள் மனித முயற்சியின் மேன்மையை நிலைநிறுத்தி, தொன்மக் கருத்தியலை நேரடிக் கேள்விக்கு உட்படுத்துகிறது.

தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்

மெய்வருத்தக் கூலி தரும்"(குறள்-619).1

தெய்வத்தால் ஆகாத செயல்களாயினும், முயற்சியால் பலன் கிட்டும் என்ற கருத்தை இந்தக் குறள் வலியுறுத்துகிறது.[1] இது அதிர்ஷ்டம் (ஊழ்) அல்லது தெய்வீகத் தலையீட்டைக் காட்டிலும் மனித உழைப்பு மற்றும் இடைவிடாத முயற்சியின் மதிப்பை நிலைநாட்டி, திருக்குறளின் வீரியமான மனிதநேயத்தையும் (Humanism) செயல்முறைக் கோட்பாட்டையும் நிரூபிக்கிறது.

5.4. அறிவாற்றலால் தெய்வத்தோடு ஒப்பாகும் மனிதன்

தெய்வம் என்பது வெறும் நம்பிக்கையின் விளைபொருள் அல்ல, அது அறிவாற்றல் மற்றும் உள்ளுணர்வால் அடையப்படக்கூடிய மனித மேன்மையின் உச்சம் என்று வள்ளுவர் வரையறுக்கிறார்.

ஐயப் படாஅது அகத்தது உணர்வானைத்

தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொல்(குறள் -702).1

இக்குறள் பாவானது பிறருடைய உள்ளத்திலும் உள்ளதை ஐயமின்றி உணர்பவன் தெய்வத்தோடு ஒப்பவைத்துக் கருதத்தக்கவன் ஆவான் என்று கூறுகிறது.[1] இதன் மூலம், தெய்வத்தோடு ஒப்பாகும் நிலை என்பது, உயர்ந்த அறிவாற்றல் மற்றும் உள்ளுணர்வுடன் கூடிய மனிதனுக்குச் சாத்தியமான அறநெறி இலக்காக வள்ளுவரால் நிறுவப்படுகிறது.

6. தொகுப்புரை

தொன்மம் என்ற கருத்தியல் தமிழிலக்கியத்தில் தொல்காப்பியம் முதல் திருக்குறள் வரை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தத்துவார்த்தப் பரிணாமத்தைக் கடந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் (கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு) தொன்மம், நிலம் சார்ந்த சமூக-சடங்கு அமைப்புகளின் அடிப்படையில் (மாயோன், சேயோன்) வரையறுக்கப்பட்ட நிலையில் [1], திருக்குறள் (கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு) அந்த வரையறைகளை முற்றிலுமாக அறநெறிச் சிந்தனைக்கு மாற்றியது.

திருக்குறள் தொன்மத்தின் கதை வடிவத்தையும், குறிப்பிட்ட நிலப் பிரிவு சார்ந்த தெய்வங்களையும் நிராகரித்து, அவற்றின் இடத்தில் உருவமற்றதும், ஒன்பது உயர் குணங்களால் வரையறுக்கப்பட்டதுமான **'இறை'** எனும் தத்துவார்த்த லட்சியத்தை நிறுவியது.[1] இது, உலகளாவிய எந்தவொரு அறநெறிக்கும் பொதுவான ஒரு கருத்தியலைத் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது.

மேலும், **'தெய்வம்'** என்ற சொல்லை, இல்வாழ்க்கை கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தல் (குறள் 43), கற்பின் ஆற்றல் (குறள் 55), முயற்சியின் வலிமை (குறள் 619), மற்றும் உள்ளுணர்வு அறிவு (குறள் 702) ஆகியவற்றின் மூலம் அடையக்கூடிய மனிதப் பூரணத்துவத்தின் குறியீடாக மாற்றியது.[1] தெய்வம் என்ற சொல் திருக்குறளில் அறம், இல்வாழ்க்கை, நற்குணம் இவற்றை போதிக்கும் வகையில் பயின்று வந்துள்ளது. ஒரு சமுதாயத்தில் வழங்கும் தொன்மங்களைக் கொண்டு மக்களின் பண்பாட்டினையும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையினையும் கணிக்க முடிகிறது.[1] திருக்குறளின் இத்தகைய மறுவரையறை, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு மற்றும் அறநெறி நாகரிகம், சடங்குகள் மற்றும் கதைகளைக் கடந்து, மனிதனின் உள்ளார்ந்த ஒழுக்கத்தை உச்சமாகக் கருதும் நிலைக்கு உயர்ந்ததைக் காட்டுகிறது.

துணை நூல் பட்டியல்

1. திருக்குறள், மூலமும் எளிய உரையும், நர்மதா வெளியீடு, சென்னை -600 122
2. தொல்காப்பியம் இளம்பூரனார் உரை, சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை
1. சென்னை-600 014
2. சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு தமிழண்ணல் மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
3. 4. தொன்மம், கதிர் மகாதேவன், லட்சுமி வெளியீடு, மதுரை.
4. 5. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், முனைவர் சா.வே சுப்ரமணியன், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

Tamilmanam